

— Майко!

Слѣдъ това поетътъ влиза въ бѣдна, сиротска кжца и — изчезва.

На 16 май австрийскиятъ параходъ *Радецки* хвърля котва на румжнския брѣгъ. Една група отъ 20—30 души пасажери-градинари се качва на парахода; тѣ носятъ съ себе си сандъци съ стока, денкове. Скелята е пълна съ пасажери, парахода сжщо. Капитанътъ поглежда къмъ бѣднитѣ пжтници градинари, окжсани, намѣтнати съ юмурлуци и съ рунтави овчи калпаци, и дава послѣдни заповѣди. Параходътъ потегля.

Тихъ, бѣлъ дунавъ се вълнува,
Весело шуми;
И Радецки гордо плува
Надъ златни вълни . . .

Отъ Турну-Мугурели и Бекетъ се качатъ още градинари. Тѣ сж сжщо тѣй окжсани и увити. Нѣкои отъ тѣхъ седатъ на сандъцитѣ и чувалитѣ си, пушатъ и си приказватъ тихо; други замислено гледатъ къмъ близкитѣ бѣлгарски брѣгове . . . Високъ и снаженъ хубавецъ ги поглежда отъ първата класа. По широкото му чело личи нѣкакво облаче, а очитѣ му горятъ въ трѣска. Прѣзъ нощта той напуска долния етажъ и нагазва въ лагера на градинаритѣ, послѣ се качва горѣ на кувертата, сѣдва на една скамейка и влива погледъ въ отсрѣщния брѣгъ. Нощта е чудесна, майска нощъ. Само луната грѣе надъ България, надъ нейнитѣ балкани, долини и роби.

Утрѣ . . . Пжтникътъ трепва и очитѣ му, сѣкашъ, пламватъ . . . На парахода е тихо, и едва на разсъмване, когато лекитѣ вълни на Дунава поч-